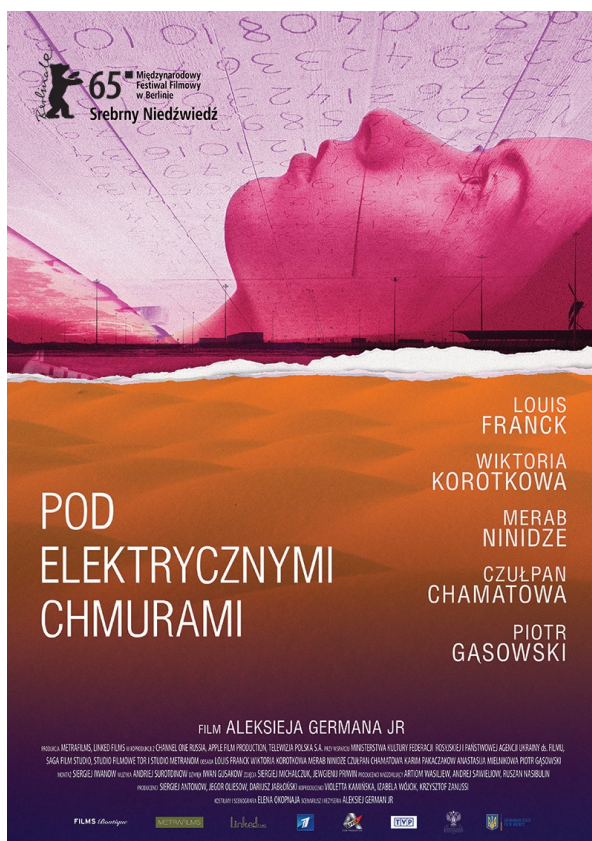

przedstawia
hipnotyzującą podróż w głąb rosyjskiej duszy

POD ELEKTRYCZNYMI CHMURAMI

Reżyseria Aleksiej German jr
Rosja, Ukraina, Polska 2015, 138 min.

Film na miarę „Lewiatana”, który sięga jeszcze dalej

W KINACH OD 2 PAŹDZIERNIKA 2015

DYSTRYBUCJA

ART HOUSE

ul. Radziwie 7 lok. U08, 01-164 Warszawa

tel.: + 48 22 35 39 602, fax: + 48 22 35 39 603

KONTAKT - Dział dystrybucji

Anna Dziewulska, e-mail: dystrybucja@gingercore.pl

PR & MARKETING

METEORA FILMS sp. z o.o.

Adres korespondencyjny: ul. Radziwie 7 lok. U08, 01-164 Warszawa

Małgorzata Borychowska e-mail: malgosia@meteorafilms.pl tel. + 48 696 485 303

ART-HOUSE

przedstawia

POD ELEKTRYCZNYMI CHMURAMI

Tytuł oryginalny: Pod elektricheskimi oblakami

w reżyserii Aleksieja Germana jr

Twórcy filmu:

Scenariusz : Aleksiej German jr

Muzyka: Andriej Surotdinow

Zdjęcia: Eugenij Priwin/ Sergiej Michalczuk

Montaż: Sergiej Ivano

Scenografia: Elena Okopnaja

Kostiumy: Elena Okopnaja

Charakteryzacja: Natalia Krinskaya/ Galina Ponomareva

Casting: Angela Karpova/ Viktoriya Nesterenko/ Tatiana Murlakova/
Anna Sagalovich

Kierownik produkcji: Evgenij Matveev/ Alla Belaya

Producenci wykonawczy:

Artem Vasiliev/ Andrey Saveliev/ Rushan Nasibulin

Producenci:

Artem Wasiliev (METRAFILMS Ltd, Rosja), Andriej Saweliew (Rosja),
Rushan Nasibulin (Rosja), Sergiej Antonow/ Egor Olesow (LINKED FILMS
Ltd, Ukraina)

Koproducenci:

Dariusz Jabłoński/ Izabela Wójcik/ Violetta Kamińska (Apple Film
Production, Polska), Krzysztof Zanussi (Studio Filmowe TOR, Polska)

Produkcja: METRAFILMS (Rosja), Linked Films (Ukraina) w koprodukcji
z Apple Film Production (Polska), Telewizją Polską S.A. przy wsparciu
Studia Filmowego TOR (Polska) i Studia Metranom (Rosja).

Obsada:

Louis Franck Petr

Merab Ninidze Nikołaj

Wiktorija Korotkowa Sasza

Czułpan Chomatowa Walia

Piotr Gąsowski wujek Boria

i inni

Opis filmu:

Nagrodzony za zdjęcia na tegorocznym 65. Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Berlinie, film „Pod elektrycznymi chmurami” to przeplatające się wzajemnie historie o Rosji na przestrzeni ostatnich dwudziestu lat – kraju, w którym przeszłość, teraźniejszość i przyszłość nieustannie się przenikają, a każda z tych perspektyw jest równie silna i przeciwstawia się pozostałym.

Zwarta, opowiedziana z rozmachem, pełna melancholii i wściekłości parabola, która za pomocą siedmiu połączonych ze sobą historii zgłębia chorą duszę współczesnej Rosji. – Lee Marshall, Screen Daily

Nagrody/festiwale:

2015 – 65. Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Berlinie; **Srebrny Niedźwiedź za zdjęcia dla Eugenija Priwina i Sergieja Michalczuka**
2015 – 65. Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Berlinie; nominacja do Złotego Niedźwiedzia
2015 – Festiwal Filmów z Europy Centralnej i Wschodniej GoEast w Wiesbaden

Prasa o filmie:

Zwarta, opowiedziana z rozmachem, pełna melancholii i wściekłości parabola, która za pomocą siedmiu połączonych ze sobą historii zgłębia chorą duszę współczesnej Rosji. Nowy film Aleksieja Germana Jr. to mistrzowski opis, zachwycająco nakręcony, dający do myślenia triumf nielinearnego kina. Powoli tworzy swą filmową mozaikę kawałek po kawałku, nasycając ją odwołaniami do rosyjskiej historii, polityki, sztuki, literatury, kwestii społecznych, żąda zaangażowania od widzów; w porównaniu z nim niedawne rosyjskie arcydzieło, „Lewiatan” Andrieja Zwiagincewa, jest jak film akcji. Ale w chwili gdy poddasz się powolnemu tańcowi filmu, staje się on dziwnie hipnotyzujący.

Lee Marshall, Screen Daily

Cudownie skomponowany.

The Hollywood Reporter

Najbardziej zachwycający wizualnie film od lat.

Michael Pattison, rogerebert.com

Płynny strumień świadomości, podróż w głąb fascynującego umysłu.

Patrick Gamble, cine-vue.com

Niezwykłe ambitny, sięga w głąb ludzkiej duszy.

Variety

Fenomenalny film. Można napisać o nim nie recenzję, ale powieść.

Forbes

Streszczenie:

Film składa się z siedmiu przeplatających się ze sobą wątków, których akcja toczy się między latem a zimą, zarówno w dużych miastach, jak i w oddalonych zakątkach współczesnej Rosji. Bohaterowie bardzo różnią od siebie, ale próbują odnaleźć się w Rosji, gdzie stare miesza się z nowym. To zbiór przenikających się wzajemnie historii o kraju, w którym przeszłość, teraźniejszość i przyszłość nieustannie się przenikają, a każda z tych tradycji jest równie silna i przeciwstawia się innym.

Robotnik z Kirgizji, który nie mówi po rosyjsku, przyjeżdża do Moskwy. Nagle znajduje się na innej planecie – nikt nie rozumie jego języka, ani nawet prób mówienia po rosyjsku. Mały człowiek w dużym mieście paradoksów, gdzie jeszcze dwadzieścia lat temu nie było ani śladu reklam, a teraz ogłoszenia reklamowe są projektowane za pomocą nowych japońskich technologii. Jeden dzień z jego życia nie zawiera nic, co wydawałoby mu się niezwykle: ucieczka przed policją, ucieczka przed huraganem – dla niego to wszystko nie są przygody, lecz codzienność.

Rodzeństwo przyjeżdża z Europy, by odziedziczyć majątek po zmarłym ojcu. Wracają do ogromnego pustego domu, opuszczonego przez służących, wywołującego złe przeczucia. Planowali, że po odebraniu spadku ruszą w podróż dookoła świata: w Paryżu kupią studio, w Nowym Jorku będą pisać książki i słuchać ulubionych starych płyt „U2”. Jednak okazuje się, że nie będzie żadnego spadku. Ich życie również nigdy nie będzie już takie samo. Zostaną „zwykłymi” ludźmi w ciągu mniej niż kilku dni.

Młody żołnierz, który nie dostał się na wydział filologiczny uniwersytetu. W czasie swojego pierwszego dnia odkrywania życia na wojnie, na granicy Rosji, natychmiast trafia pod ostrzał. Jedyną ofiarą okazuje się jednak krowa. Życie toczy się dalej: inny młodzi żołnierze jedzą, śpią – on nie może. Wciąż widzi zabita krowę. I czuje, że jego życie nigdy nie będzie takie, jak przedtem.

Rok 1990, Związek jest na skraju rozpadu. Główny bohater, czternastoletni chłopiec idzie na targ książek. Babcia dała mu w prezencie wielką ilustrowaną fińską książkę o dzikiej przyrodzie w Amazonii. Chłopiec chce ją sprzedać i kupić w zamian książki fantasy – Żelazny’ego lub innych nieznanymi w Związku autorów. Przy stoisku z książkami nieprzyjemny mężczyzna zaczepia go pytaniem, czy jest Żydem. Chłopiec boi się – wyczuwa szóstym zmysłem, że jest w niebezpieczeństwie. Odpowiada, że nie jest Żydem, tylko Hobbitem z Hobbitonu. Mężczyzna jest zaskoczony, bo nie wie nic o Hobbitonie. Chłopak ucieka, wykorzystując jego zmieszanie.

Rosyjscy malarze: Malewicz, Pietrow-Wodkin i inni. Nikt ich już nie potrzebuje.

Mężczyzna oszczędza pieniądze, żeby kupić laptopa z ekranem 3-D, widocznie wierząc, że to zmieni coś w jego życiu. Pewnego dnia idzie ulicą, na której z

powodu deszczu utknęły w korku luksusowe auta, jadące na otwarcie nowej restauracji. Tam we mgle spotyka dziewczynę, podobną do aktorki ze starego włoskiego filmu. Dziewczyna zaprasza go na otwarcie lokalu. Myśli, że jest bogatym mężczyzną, nie wie, że tylko przechodził obok. Bohater odmawia, ponieważ nie chce tracić pieniędzy, które odkłada na komputer.

Pewnego dnia uświadamia sobie, że pragnie spotkać ją znowu i wraca w to samo miejsce na drodze. Wciąż czeka i czeka...

Czterdziestoletni architekt dzień przed swoimi urodzinami uświadamia sobie, że nie chce więcej być tym, kim jest – chce prowadzić inne życie, ale nie wie dokładnie jak ma ono wyglądać. Nie chce również dorosnąć. Pewnego dnia zakochuje się w znacznie młodszej od siebie dziewczynie i próbuje znaleźć z nią wspólny język, ale takie tematy jak Lenin czy Metallica są częścią tylko jego życia, dla niej – pochodzą z poprzedniego wieku. Nieważne jak bardzo bohater stara się przezwyciężyć różnice między nimi i wytłumaczyć dziewczynie te rzeczy, które są dla niego ważne, nie udaje mu się to.

Reżyser o filmie:

Najciekawszą rzeczą była dla mnie próba uchwycenia ogólnego wrażenia o kraju niewiarygodnie różnorodnym, pełnym przeciwności, znajdującym się pomiędzy przeszłością, przyszłością a teraźniejszością, poprzez ukazanie splotu ludzkich mikrohistorii. Uchwycenie tego wyslizgującego się nam poczucia rzeczywistości, w której żyjemy.

Amerykańską depresję znamy z filmów Chaplina. Wizerunek powojennych Włoch pokazuje nam włoska kinematografia. Rosja lat 20/30-tych jest znana z filmów Wiertowa lub Eisensteina. Obrazu współczesnej Rosji nie ma. Dlatego

jednym z podstawowych zadań jest znalezienie wizerunku rosyjskiej współczesności.

Jest oczywiste, że to, co wizualne jest jednym z najważniejszych elementów przyszłości. Zasadą stylistyki kina nie jest zaś czysty realizm, lecz raczej impresjonizm, który może, a wręcz powinien być bardziej pojemny i przekonujący, niż rzeczywistość.

Połączenie starych pomników radzieckich, współczesnych konstrukcji ze szkła i betonu, odłogów miejskich i wielu innych elementów daje ogromne możliwości kształtowania szczególnego środowiska plastycznego, w którym każda scena ma własną wartość estetyczną. Przykładem może służyć film „Słodkie życie”.

Dlatego też „Pod elektrycznymi chmurami” to kino gęste, wyraziste, obfitujące w skoncentrowane i transparentne symbole, naśladujące tradycje malarstwa. Takie podejście wymaga odpowiedniej ilości czasu, prac dekoracyjnych na dużą skalę, zaangażowania nowoczesnych technologii komputerowych, maksymalnie skrupulatnego wykonania każdego kadru.

Nie mniej ważna jest budowa dramaturgiczna filmu. Każda z nowel przedstawia inny, różniący się od poprzedniego punkt widzenia. Jak na meczu piłkarskim, żeby zobaczyć najważniejsze, czyli właściwą grę, reżyser cały czas musi zmieniać punkt obserwacji - pokazywać mecz z różnych stron. Tak samo jest tutaj, na przykład nowela, której akcja toczy się dwadzieścia lat temu, w czasach Związku Radzieckiego, jest konieczna dla zrozumienia tej długiej drogi, którą pokonał kraj, z kolei nowela o wojnie rozgrywająca się na Kaukazie jest po to, żeby pokazać na ile kruchy jest dobrobyt miast. Życie emigranta przeciwstawia się historii o spadkobiercach wielkiego majątku. To jest swoisty obraz rzeczywistości w 3-D - w całej jej głębi i szczegółach.

Każdy z bohaterów ma swoją „traumę”: dla budowlańca-emigranta jest to bariera językowa, dla żołnierza jest to pierwsze zetknięcie się ze śmiercią. Podstawowe motywacje każdego z bohaterów są znane większości ludzi. Każda z nowel jest inna i każdy z bohaterów ma własne wyzwanie. W świecie filmowym bohaterowie są zbliżeni do siebie nie tylko w przestrzeni i w czasie, ale też na innych poziomach. Wydaje mi się zasadniczo ważne, żeby na te pytania, które stawiają sobie bohaterowie w jednej noweli, odpowiedź znajdowali bohaterowie pozostałych nowel.

W wielu filmach zbudowanych na zasadzie zbioru historii o różnych osobach zawsze przerażała mnie jedna rzecz: wydawało mi się dziwne i nienaturalne to, że trzeba sprowadzić wszystko do wspólnego mianownika – żeby na przykład wszyscy bohaterowie zebrali się w jednym miejscu, albo żeby się okazało, że skończyli tę samą szkołę... Zasady dramaturgii dwudziestego wieku polegają na tym, że strzelba zawsze musi wypalić. Ale w życiu bardzo często strzelba wisi na ścianie, spada, zmienia właściciela i nie wystrzela. I ten brak strzału może być nie mniej mocny, niż sam strzał. Dlatego kolejnym bardzo ważnym elementem dramaturgii filmu jest brak poczucia predestynacji i

uwarunkowania. Czyli nie tracąc współodczuwania widza, film za każdym razem obraca się w innym kierunku.

W połączeniu uniwersalnego wyrazistego języka plastycznego, wartości ludzkich i problematyki rosyjskiej upatruję możliwość zajęcia przez ten projekt istotnego miejsca nie tylko w rosyjskiej przestrzeni artystycznej, ale i w świecie. Film, który kontynuuje tradycje rosyjskiej kinematografii: skrupulatnej pracy z przestrzenią, z obrazem i aktorem, połączy tradycję i współczesny język filmowy, będzie wyrazisty dla widzów z różnych krajów.

ROZWIĄZANIA PLASTYCZNE FILMU

W ciągu ostatnich kilkunastu lat obserwujemy pewien kryzys w wykorzystaniu plastycznych środków wyrazu w kinie jako bezpośredniej części składowej języka filmowego. Ukształtowała się pewna tendencja, w wyniku której określona ilość filmów zorientowanych na życie festiwalowe okazała się do siebie podobna. Powstał pewien kod, dzięki któremu, jeżeli film pretenduje do tego, aby zaistnieć w przestrzeni art-house, to z reguły musi być zrobiony w określony pseudo-dokumentalny sposób. To doprowadziło do rażącego podobieństwa dużej ilości filmów.

Jeżeli chodzi o „Pod elektrycznymi chmurami” to dla mnie, już od samego początku pracy nad filmem stało się jasne, że by odzwierciedlić współczesną rosyjską rzeczywistość we wszystkich jej sprzecznościach oraz połączeniach rozmaitych i czasami przeczących sobie nawzajem mitologii i estetyk, konieczna jest rezygnacja z ustalonych rozwiązań audiowizualnych. Takich, gdzie najważniejszą stają się nie wyrazistość plastyczna, a zabiegi formalne, na przykład kamera z ręki.

„Pod elektrycznymi chmurami” – to kino gęste, wyraziste, obfitujące w skoncentrowane transparentne symbole, wykorzystujące najnowsze osiągnięcia techniczne dla stworzenia nowego podejścia w odtworzeniu rzeczywistości Rosji.

Rozwiązaniem stylistycznym tego filmu jest impresjonizm, ale ten impresjonizm, który może, a wręcz powinien być bardziej pojemny i przekonujący, niż rzeczywistość. Obraz rzeczywistości musi zostać stworzony drogą odtworzenia i kształtowania szczególnego środowiska plastycznego, w którym każda scena ma własną wartość estetyczną. Przykładem może służyć film „Słodkie życie”. Takie podejście wymaga odpowiedniej ilości czasu, prac dekoracyjnych na dużą skalę. Zaangażowania nowoczesnych technologii komputerowych, maksymalnie skrupulatnego wykonania każdego kadru.

Aleksiej German jr.

Biogram reżysera:

Aleksiej German jr

Należy do najbardziej uznanych i najczęściej nagradzanych za granicą reżyserów rosyjskich młodego pokolenia. Urodził się w filmowej rodzinie – ojciec [Aleksiej German](#) jr to znakomity reżyser kina autorskiego, matka

Swietłana Karmalita jest scenarzystką filmową. W 2001 roku ukończył Wszechrosyjski Państwowy Instytut Kinematografii (WGIK).

Szybko dał się poznać jako znakomity artysta. Już jego pierwszy film „[Ostatni pociąg](#)” odbił się szerokim echem wśród krytyki i otrzymał nagrodę za najlepszy debiut na festiwalu filmowym w Wenecji. Również rosyjskie środowisko filmowe uznało film Germana jr za debiut roku. „Ostatni pociąg” dyskutował z tradycją radzieckiego i rosyjskiego kina wojennego. Za bohaterów reżyser wziął parę niemieckich żołnierzy, którzy pod koniec wojny na froncie wschodnim tułają się po bezkresnej, nieprzyjaznej i skutej lodem Rosji. Pierwszy raz w kinematografii rosyjskiej II wojna światowa została zaprezentowana oczami niemieckich żołnierzy.

Również jego drugi film „[Garpastum](#)”, którego akcja toczy się w przedrewolucyjnej Rosji, prezentowano w Wenecji. W Rosji zdobył nagrodę Nika za najlepszą reżyserię.

Ogromnym sukcesem artystycznym okazał się także kolejny film Germana jr „[Papierowy żołnierz](#)”. Utrzymany w podobnej stylistyce jak poprzednie obrazy, stał się portretem radzieckiej inteligencji lat 60. rozdartej między powinność a osobistym szczęściem. Nagroda za reżyserię i zdjęcia na festiwalu w Wenecji rozpoczęła triumfalny pochód filmu po międzynarodowych festiwalach, stając się jedną z najważniejszych i najbardziej uznanych rosyjskich produkcji 2008 roku.

Filmografia:

2015 POD ELEKTRYCZNYMI CHMURAMI

NAGRODY:

2015 Srebrny Niedźwiedź za zdjęcia, Berlinale 2015

2008 PAPIEROWY ŻOŁNIERZ

NAGRODY:

2008 65. MFF w Wenecji, film w Konkursie Głównym, światowa premiera, Srebrny Lew dla Najlepszego reżysera, Złota Osella dla Najlepszego operatora; 2009 Nominacja do Nagrody im. Carlo Di Palmy dla Europejskiego Operatora Roku;

2009 Nagroda Nika (Rosyjska Akademia Sztuki Filmowej), nominacja w kategorii Najlepsza Reżyseria;

2009 Nagroda Białego Słonia (Rosyjska Nagroda FIPRESCI) dla Najlepszego reżysera;

2009 Antalya Golden Orange Film Festival – film w Konkursie Międzynarodowym

2005 GARPASTUM

NAGRODY:

2005 62. MFF w Wenecji, film w Konkursie Głównym, światowa premiera;
2005 MFF w Bratysławie – Wyróżnienie;
2005 Nagroda Nika (Rosyjska Akademia Sztuki Filmowej) - nominacja w kategorii Najlepsza Reżyseria;
2005 Nagroda Rosyjskich Krytyków "Złoty Baran" w kategorii Najlepsza reżyseria;
2006 Grand-Prix STELLA ARTOIS za najlepszy film na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Sofii;
2006 Festiwal Filmowy w Bukareszcie – Nagroda Krytyków;
2006 MFF "Spirit of Fire"- Nagroda " Bronze Taiga " za najlepszy debiut (Rosja);
2006 MFF w Tallinnie – Nagroda Krytyków;
2006 MFF w Wiesbaden – nagroda w kategorii Najlepsza reżyseria

2003 OSTATNI POCIĄG

NAGRODY:

2003 60. MFF w Wenecji - Wyróżnienie Specjalne Jury za Najlepszy Debiut;
2003 MFF w Salonikach – Grand-Prix "Złoty Alexander " za Najlepszy Film i Nagroda FIPRESSI;
2003 The "Stalker" Film Festival – Grand-Prix za Najlepszy Film (Moskwa);
2003 Open Film Festival "Kinoshock" – nagroda dla najlepszego reżysera (Rosja);
2004 Nagroda Nika (Rosyjska Akademia Sztuki Filmowej) za najlepszy debiut;
2004 MFF w Rotterdamie – Nagroda Amnesty International

APPLE FILM PRODUCTION

Apple Film Production to jedna z pierwszych niezależnych firm producenckich w Polsce, założona 25 lat temu przez Dariusza Jabłońskiego, reżysera i producenta, prezydenta Polskiej Akademii Filmowej i wiceprezesa Europejskiego Klubu Producentów, pomysłodawcę Polskich Nagród Filmowych Orły, nagród Polskiej Akademii Filmowej.

FILM PRODUCTION

Apple Film Production aktywnie działa na rynku międzynarodowym i jest znana z wysokiej jakości produkcji, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych.

Ostatnie produkcje Apple Film Production to: nagrodzony Srebrnym Niedźwiedziem podczas tegorocznego Berlinale film **POD ELEKTRYCZNYMI CHMURAMI** w reżyserii Aleksieja Germana jr, zrealizowany w rosyjsko-ukraińsko-polskiej koprodukcji, polsko-amerykański film dokumentalny **KARSKI I WŁADCY LUDZKOŚCI** w reżyserii laureata EMMY Sławomira Grunberga oraz holendersko-polska **STREFA NAGOŚCI** Urszuli Antoniak, uważanej za jedną z ciekawszych osobowości europejskiego i polskiego kina.

Z kolei najnowszą produkcją serialową Apple Film Production jest brytyjsko-polski miniserial **DZWONY WOJNY** (The Passing Bells), epicka opowieść zrealizowana w setną rocznicę I wojny światowej z udziałem wybitnych brytyjskich i polskich twórców: jeden z najbardziej cenionych scenarzystów brytyjskich Tony Jordan, autorzy zdjęć: Jacek Petrycki, laureat BAFTY, współpracownik K. Kiesłowskiego i A. Holland, oraz Tomasz Naumiuk („Krew z krwi”, „Prawo Agaty”), scenografowie: Ashleigh Jeffres („Gra o tron”) oraz laureatka nagrody EMMY, Ewa Skoczowska. Wśród obsady - debiutująca na ekranie piękna Polka, Erika Karkuszevska, studentka warszawskiej Szkoły Teatralnej. Premiera serialu odbyła się jednocześnie w BBC1 i TVP1 w listopadzie ubiegłego roku.

DZWONY WOJNY był już drugim serialem BBC i TVP koprodukowanym przez Apple Film Production. Poprzednią produkcją byli **SZPIEDZY W WARSZAWIE** z Davidem Tennantem w roli głównej.

Współpraca między BBC i TVP została zainicjowana przez Apple Film Production i BBC Worldwide.

APPLE FILM PRODUCTION SP. z o.o.
ul. Żelazna 59 I piętro, Warszawa
t. +48 22 851 84 40
@ applefilm@applefilm.pl; www.applefilm.pl